

TUCHT EN SFEER

Dat zijn twee woorden, die zoo op het eerste gezicht niets met elkaar te maken hebben. „Tucht” — dan denken de meesten aan strengheid; aan verbieden en nog eens verbieden. En „sfeer” — dat woord wekt gedachten op aan een zekere zoetheit; aan iets, dat niet best te omschrijven is, doch dat vaak als surrogaat moet dienen voor vastheid in de opvoeding, welke vastheid dan maar al te zeer ontbreekt. Ik geloof echter, dat men op deze manier in beide woorden een beteekenis legt, die er niet noodzakelijkerwijze bij hoort.

Mag ik u vertellen, wat mij er toe bracht, deze twee woorden op deze manier samen te koppelen? Dit lijkt me nuttiger dan een betoog te houden over de afkomst van beide.

Dezer dagen las ik, dat de geëvacueerden van een bepaalde plaats weer naar huis terug moesten. Maar de kinderen moest men binnenshuis houden, want er lag nog onopgeruimde ammunitie in den omtrek en dat kon tot ongelukken leiden. Ik dacht toen meteen: wat zal het voor die moeders moeilijk zijn, hun kinderen nu binnen bezig te houden! Het mooie zomerweer, dat lokt; het avontuur, dat buiten te vinden is! En het feit, dat de jeugd zich zoo weinig bewust is van de gevaren, die dreigen!

In die paar woorden: „binnen bezig houden” ligt nu de verbinding tusschen de begrippen: tucht en sfeer. Want natuurlijk moet er in zulk een geval een absoluut verbod zijn om de straat op te gaan. En aan de handhaving van dit verbod moet zeer streng de hand worden gehouden. Maar daarnaast moet toch ook iets gedaan worden om het voor de kinderen niet al te moeilijk te maken om te gehoorzamen. Niet omdat gehoorzamen hun anders te zwaar zou vallen, want het is heel noodig, dat onze jeugd zich hieraan gewent. De tuchteloosheid is onder ons volk helaas veel te groot. Doch omdat lediggang en verveling zulke machtige verzoekers zijn. En omdat onze Heiland Zelf ons geleerd heeft te bidden, dat we voor de verzoeking bewaard mogen blijven en we dus zeker het onze moeten doen, om deze voor onze kinderen zoo klein mogelijk te maken.

Ge zegt misschien: nu ja, maar dat is een uitzonderingsgeval. En dan hebt ge tot op zekere hoogte gelijk. Doch zulke uitzonderingsgevallen kunnen zich telkens, zij het op wat

andere manier, voordoen. Eigenlijk zijn ze elken dag om ons heen. We weten, hoeveel er afhangt van onze houding op straat. Hoe deze kan meewerken om den toestand zoo goed mogelijk te doen blijven, doch ook, hoe gevaarlijk een onbeheerschte of onverstandige houding juist nu zijn kan.

En dan denk ik meteen aan de vacaties, die nu komen. Waarin de kinderen bezig moeten worden gehouden en waarin veel plannen, die reeds gemaakt waren, zullen moeten vervallen. Toch moeten de kinderen dan bezigheid hebben en afleiding vinden. Het zou niet alleen voor hen zelf, maar het zou ook voor anderen funest kunnen worden, als de ouders toestonden, dat ze deze beide ongecontroleerd op de straat zochten. We mogen ook als ouders niet trachten de zorg voor onze kinderen zooveel mogelijk op anderen af te schuiven, hoe zeer gewaardeerd moet worden wat allerlei vereenigingen ten deze vooral voor de stadsjeugd doen.

Ik kan er inkomen als ge zegt: „Mijn hoofd staat er nu niet naar om pretjes te verzinnen.” En het lijkt wel heel gemakkelijk om te zeggen: „Dan moet ge er maar voor zorgen, dat uw hoofd er wel naar gaat staan.” Ik weet te goed hoe, als we een groot verdriet hebben ondervonden, buitengewone dagen de moeilijkste zijn.

Doch we mogen vanwege de moeilijkheden onzen plicht niet uit den weg gaan. En dus moeten we er naar trachten, juist in de vacaties de sfeer in huis zóó te doen zijn, dat onze kinderen niet naar de straat verlangen. En och, voor een kind, dat nog niet verwend is, en niet ontwend aan alle tucht, ligt het plezier vaak reeds simpel in een verandering van het gewone.

Onze groote-stadsmoeders zullen het hierbij het moeilijkst hebben. En ik zou het zeer toejuichen, als er op ruime schaal middelen konden worden gevonden om, voorzover dit veilig kan gebeuren, haar daarbij te helpen. Doch nóg eens: de taak om voor hun kinderen te zorgen rust allereerst op de ouders zelf. En dus zullen de moeders den tijd moeten zien te vinden om met haar kinderen te gaan wandelen, of om met hen mee te gaan naar terreinen in de buurt, waar ze vrij kunnen spelen; of om thuis prettige bezigheid voor hen te bedenken. Ge dient daarmee niet slechts het welzijn van de kinderen, maar ge dient daarmee ook de gemeenschap. Want weinig dingen kunnen zoo tot ongewenschte gevolgen leiden als het zonder opzicht samentroepen van jeugdigen, waarbij tuchteloze elementen zijn.

Ik had ook nog iets willen zeggen over de sfeer in huis wat betreft onze uitingen en gesprekken als volwassenen onder elkaar. Doch dat zou voor één artikel te veel worden. Daarom laat ik het voor ditmaal hierbij.

J. M. W.-W.

Het eigen jacht